

culese proverbele din *Povestea Vorbii*, adunate din gura lumii, cum o spune cu atâta sinceritate.

Déc' a pusă ș'aci ceva dintr'alū sēū, acelu' ceva n'a fostū, de-bună-sēmă, de câtū priceperea d'a le așeđa astū-felū, în câtū unulū sē decurgă dintr'altulū sēū sē se 'ntemeieze pe câte uă istoriōră ce mai totū-dē-una 'lū însoțese. Meritū mare pentr'unū cântărețū de strană, într'uă epocă cândū gloria lui Milton și dulcēța limbii lui Dante turburaū somnulū rēposatului Ión Eliade, dērū cândū nimeni nu se lăsa ademeni de viersulū fermecătorū alū musei poporare. Meritū mare pentru unū bietū «dascălū de musikiă» care, oțelitū de aprigulū despotismū subt care se născuse, încerca sē vedēscă meritulū țēranului ș'ale lui moșteniri frumōse.

Căci, pēn' atunci, nimeni, absolutū nimeni nu se gândise că Romānulū are uă poesiă ș'uă prosă, nescrise, dērū bine păstrate într'a lui memoriă. Nimeni nu se desfētase de răpitōrele'i basme și de sglobiele'i ghicitori, spuse 'n «șeđetōrile de la țēră», unde caierulū de lână părea că se tōrce singurū, unde bētrāniū țineau scōlă de bune 'nvēțături și povestiaū faptele trecutului, tradițiunile neamului.

Anton Pann fu celū d'ântāiū care ne dete uă colecțiune de proverbe, uă carte de imnuri religiōse, basme și povesti versificate, ghicitori (1), poesiū poporare (2) și descrieri de moravuri.

(1) În *UA SIEDETORE LA TĒRA*, partea I, edit. citată.

(2) Unele din aceste cântece, care se află 'n partea II a *SEDE-*